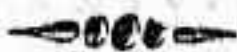

ἐξέλθωσι, νὰ κάμνωσι κρότον τινὰ εἰς τὴν θύραν, εἰδοποιούντες τοὺς διαβάτας ν' ἀπομακρυνθῶσι — Μ' ὅλον ὅτι δὲ οἱ ἰδιαίτεροι οἴκοι ἦσαν πολλὰ ἀπλοῖ, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Δημοσθένους ἦσαν πολλοὶ οἴκοι λαμπρότατοι. Οἱ τῆς Σπάρτης ἦσαν στερεότεροι τῶν οἴκων τῶν Ἀθηνῶν.

Οἱ οἴκοι τῶν Ῥωμαίων ἦσαν ἀπλούστατοι, ἀλλὰ μετὰ τὴν λαφυραγώγησιν τῆς Ῥώμης ὑπὸ τῶν Γαλατῶν, ἔγιναν μεγαλοπρεπέστεροι, καὶ μετὰ τὸν δεῦτερον ἐμφύλιον πόλεμον μάλιστα, καθ' ὅσον ἡ πολυτέλεια ηὔξανεν εἰς τὴν πόλιν, οἱ οἴκοι ἔγιναν λαμπρότεροι καὶ ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν.—Ἐπειδὴ δὲ οἱ Ῥωμαῖοι ἔζων κοινῶς μετὰ τῶν γυναικῶν, ἔπεται ὅτι κατεσκεύαζον καὶ τοὺς οἴκους των διαφόρως τῶν Ἑλλήνων.—Μετὰ τὴν θύραν εἴητο τὸ λεγόμενον *atrium* εἶδος στοᾶς κατεσκευασμένον εἰς ἐπίμηκες τετράγωνον, κατὰ τὰς ἀναλογίας τῶν διαφόρων τάξεων, καὶ μᾶλλον ἢ ἥττον κεκοσμημένον κατὰ τὴν κατάστασιν τοῦ ἰδιοκτήτου. Ἐν τῷ μέσῳ ἦτο τὸ λεγόμενον *tablinum* Πέριξ δὲ τῆς αὐλῆς ἦτο στοᾶ τις ὅπου εὕρισκοντο τὰ ἐστιατήρια, οἱ θάλαμοι διὰ τὴν ἐπίσκεψιν, ἡ βιβλιοθήκη, ἡ πινακοθήκη, καὶ τὰ λουτρά. Εἶχον δὲ οἱ Ῥωμαῖοι διάφορα πατώματα εἰς τοὺς οἴκους των συνήθως, καὶ τοὺς κατεσκεύαζον πολλὰ ὑψηλοῦς, τὸ ὅποιον ὁ Αὐγουστος ἐμπόδισε, περιορίσας τὸ ὕψος αὐτῶν εἰς 70 πόδας, ὁ δὲ Ἰραϊανὸς εἰς 60. Εἰς τοὺς οἴκους τῆς ἐξοχῆς μάλιστα μετεχειρίσθησαν ἀπεριόριστον πολυτέλειαν.

ΠΟΙΚΙΛΑ

ΑΡΑΒΙΚΟΝ ΕΘΙΜΟΝ.

Εἰς τὰς πρὸς ἀλλήλας ἐριδας καὶ φιλονεικίας των αἰ νεάνιδες τῶν Ἀράβων τοσοῦτον ἐξάπτονται, ὥστε πολλάκις ἔρχονται εἰς χεῖρας, καὶ λιθοβολοῦνται μετὰ σο-

δρότητος Ἄν δὲ εἰς τὴν ὀρμὴν των συμβῆ νὰ λάβῃ κάμμία ἐξ αὐτῶν ἐπικίνδυνον κτύπημα εἰς τὴν κεφαλὴν ἢ τὸ στῆθος, καὶ ἀποθάνῃ ἀμέσως, ἢ κατὰ συνέπειαν τοῦ κτυπήματος, εὐθύς ἢ φονεύτρια εἶναι ἡναγ. κασμένη νὰ λάβῃ τὴν φυγὴν μετὰ τῆς οἰκογενείας της, καὶ ν' ἀναχωρήσῃ εἰς ἕτερον μέρος. Πολλάκις εἰς τοιαύτην περίστασιν οἱ γονεῖς μένουσι δύο ἢ τρία ἔτη μακρὰν τῆς χώρας των, φοβούμενοι τὴν ἐκδίκησιν τῶν γονέων τῆς φονευθείσης. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁμῶς ζητοῦσι νὰ ἐπιστρέψωσι, διὰ τὸ ὅποιον καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ ἔλθωσι νὰ λάβωσι τὴν συγχώρησιν ἀπὸ τὴν ἀδικηθείσαν οἰκογένειαν ἣτις ἐπιμόνως τὴν ἐκδίκησιν τοῦ ἐκχυθέντος αἵματος ἀπαιτεῖ. Ὁ συνήθης τρόπος πρὸς ζήτησιν τῆς συγχωρήσεως εἶναι οὗτος. Ὁ πατὴρ τῆς φονευτρίας περιτυλίξας εἰς τὸν τράχηλον τὸ Μολλάϊ ἢ χράμιόν του (φόρεμα) τὴν παρουσιάζει ἐνώπιον τῆς μητρὸς τῆς φονευθείσης, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ πέντε ἕξ κομμάτια πανίου βαμβακινουῦ τῆς Ἰνδίας, ἅτινα ὑποθέτονται ὅτι μέλλουσι νὰ καλύψωσι τὸ σῶμα τῆς θυγατρὸς του, ἂν ἡ μήτηρ τῆς φονευθείσης δὲν τὴν συγχωρήσῃ. Ὄταν φθάσωσιν εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας, ὁ πατὴρ θέτει ἓν κομμάτιον πανίου ἐπὶ κεφαλῆς τῆς θυγατρὸς ἐνώπιον τῆς μητρὸς της, ἣτις φαίνεται ὅλως διόλου καταβυθισμένη εἰς ὑπερβολικὴν θλίψιν.

Ἡ μήτηρ τῆς φονευτρίας ἐρωτᾷ πρῶτον ἐπανειλημμένως τὴν θυγατέρα της: Ἰ ν τ ι β ί ν τ ι;— εἶσαι θυγάτηρ μου; Β ί ν τ α κ, Β ί ν τ α κ, θυγάτηρ σου εἶμαι, θυγάτηρ σου εἶμαι, ἀποκρίνεται ἐκείνη· ἔπειτα δ' ἀποτεινομένη, ἢ αὐτὴ πρὸς τὴν μητέρα τῆς φονευθείσης, λέγει· Ἐγὼ θέλω κάμειν διὰ σέ ὅ,τι ἡδύνατο νὰ κάμῃ ἢ ἀποθανοῦσα.— Ἐγὼ θέλω ὑπάγειν εἰς τὸ ὕδωρ, θέλω ὑπάγειν εἰς τὸν ἀγρὸν, θέλω ὑπάγειν νὰ συνάξω ξύλα, θέλω σοῦ μαγειρεύει, καὶ θέλω φροντίζει διὰ σέ, ὡς δι' ἰδίαν μου μητέρα. Θέλω ὑπακούειν εἰς ὅ,τι μὲ προστάξῃς, καὶ καθ' ὅλα θέλω σέ εἰσθαι εὐπειθής. Ἐν ἐνὶ λόγῳ ὅτι

δυνηθῶ νὰ σοὶ κάμω, θέλω τὸ κάμειν, ὡς νὰ ἤμην γνησίᾳ θυγάτηρ σου καὶ θέλω σὲ ὑπακούει νύκτα καὶ ἡμέραν.”

Συνήθως εἰς τοὺς λυπηροὺς τούτους λόγους καὶ τὰς ἰκεσίας, τὸ μῖσος καὶ ἡ ἔχθρα καταπραΰνονται, καὶ ἡ συγχώρησις δίδεται ἀμέσως. Τότε δὲ ὁ πατὴρ χαίρων διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς θυγατρὸς του, ἐκβάλλει ἐκ τοῦ τραχήλου αὐτῆς τὸ Μουλλάϊ του καὶ τὸ ὁποῖον εἶχε θέσειν ἐπὶ κεφαλῆς της πανίον, καὶ ἀπέρχεται εἰς τὸν οἶκόν του, παραλαμβάνων καὶ τὰ προῖρηθέντα πανία. Ἀκολούθως δὲ στέλλει εἰς τὸν οἶκον τῆς μητρὸς τῆς φονευθείσης μίαν ἀγελάδα διὰ νὰ τὴν θυσιάσῃ εἰς τὸν τάφον τῆς θυγατρὸς της, ἢ νὰ τὴν διατηρήσῃ πρὸς χρῆσίν της. Στέλλει δ' ἀκόμη καὶ χρήματα ἀναλόγως τῆς καταστάσεώς του.—Συνήθως δὲ καὶ πολλοὶ φίλοι πορεύονται μετὰ τοῦ πατρὸς διὰ νὰ ζητήσωσι τὴν συγχώρησιν, μετὰ τὴν ὁποῖαν συγχαίρουσιν ἅπαντες καὶ λέγουσι τὸ Φατὰχ, (*) μετὰ τὸ ὁποῖον καὶ ἐπιστρέφουσιν εἰς τὸν οἶκόν των, δοξολογοῦντες τὸν Θεὸν μὲ τὰς λέξεις Μιναλάχ καὶ Ἀλλάχ—Κερίμ.

Ἐνίοτε εἰς παρομοίας περιστάσεις, ἡ μήτηρ τῆς φονευθείσης κινουμένη ἐξ ὑπερβολικῆς θλίψεως, ἐφορμᾷ ὡς μανιώδης κατὰ τῆς φονευτρίας, καὶ ζητεῖ νὰ τὴν κατασπαράξῃ· ἀλλ' οἱ παρόντες ἐμβαίνοντες ἐν τῷ μέσῳ ἀγωνίζονται νὰ τὴν καθησυχάσωσι, καὶ οὕτω σύρουσι τὴν δυστυχῆ ἐκ τῆς μητρικῆς ἐκδικήσεως.

—0—

Ο ΑΜΠΟΥΣ—ΧΑΝΙΦΑΧ.

Ὁ Ἀμπούς—Χανιφάχ ἦτον εἰς τῶν περιφημοτέρων διδασκάλων τῆς Ἰσλαμικῆς θρησκείας καὶ ἀρκετὰ ἐπίσημος διὰ τὴν πραότητα τῆς ψυχῆς του. Ῥαπισθεῖς ποτε εἰς τὸ πρόσωπον παρά τινος ἀχρείου, οὐχὶ μόνον δὲν ἠθέλησε νὰ λάβῃ ἰκανοποίησιν διὰ τοῦτο, ἀλλὰ

[*] Σουρέϊ Φατὰχ ἢ Φατιχὰ. ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τοῦ Κορανίου, κυρίως ὕμνος πρὸς τὸν Θεόν.

καὶ στραφεῖς, ἀφελῶς εἶπε πρὸς αὐτὸν, “ Ἡδυνάμην
 νὰ σὲ τιμωρήσω καὶ μόνος διὰ τὸ κίνημά σου τοῦτο,
 ἀλλὰ δὲν θέλω σοὶ κάμει τίποτε. Ἡδυνάμην νὰ σ’
 ἐγκαλέσω εἰς τὸν Χαλίφην, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ γείνω
 ἐγκαλεστής. Ἡδυνάμην εἰς τὰς πρὸς τὸν Θεὸν δεή-
 σεις καὶ ἰκεσίας μου ν’ ἀναφέρω τὴν ὕβριν σου ταύτην,
 ἀλλὰ σὲ συγχωρῶ ἐξ ὅλης καρδίας, καὶ παῤακαλῶ τὸν
 ὕψιστον ἵνα μὴ στήσῃ σοι τὴν ἀμαρτίαν ταύτην. Ἡ-
 δυνάμην, τέλος, τὴν τρομερὰν ἡμέραν τῆς κρίσεως νὰ σ’
 ἐκδικηθῶ, ἀλλ’ ἐγὼ ἐξ ἐναντίας καὶ δὲν θέλω στέρξει
 νὰ ἔμβω εἰς τὸν Παράδεισον ἄνευ σοῦ !!

ΙΟΥΔΑΙΚΟΣ ΜΥΘΟΣ.

—0—

Οἱ Ἰουδαῖοι εἰς τὰς παραδόσεις των ἀναφέρουσι τὸν
 ἀκόλουθον περὶ τοῦ Ἀβραὰμ μῦθον.

Παῤρησιασθεῖς ποτε ὁ Ἀβραὰμ ἐνώπιον τοῦ τυράν-
 νου Νεβρώδ, ἐβιάζετο παρ’ αὐτοῦ ὥστε νὰ προσκυνήσῃ τὸ
 πῦρ. “ Μέγιστε Βασιλεῦ, τὸν εἶπεν ὁ πατήρ τῶν πιστῶν,
 δὲν ἤθελεν εἰσθαι προτιμότερον νὰ προσκυνήσω τὸ ὕ-
 δωρ, τὸ ὁποῖον εἶναι καὶ ἰσχυρότερον τοῦ πυρὸς ὡς
 ἔχον τὴν δύναμιν τοῦ νὰ σβύῃ αὐτό;— Πολλὰ καλὰ,
 εἶπεν ὁ Νεβρώδ, Προσκύνησον τὸ ὕδωρ.— Συγχώρη-
 σόν μοι, εἶπεν ὁ Ἀβραὰμ, στοχάζομαι ὅτι καλλήτερον
 εἶναι νὰ προσκυνήσω τὰ νέφη, ἅτινα εἶναι ἰσχυρότε-
 ρα, διότι ταῦτα φέρουσι τὸ ὕδωρ καὶ ρίπτουσιν αὐτὸ ἐπὶ
 τῆς γῆς.— Προσκύνησον τὰ νέφη, εἶπε τεταραγμένος
 ὁ Νεβρώδ, ἅτινα ὁμολογεῖς ὅτι ἔχουσι τοσαύτην ἰσχύν.
 Ἀλλ’ ἂν ἡ ἰσχὺς πρέπη νὰ ἦναι τὸ ἀντικείμενον τῆς
 λατρείας μου, ἢ προτίμησις, εἶπεν ὁ Ἀβραὰμ, ὀφείλεται
 εἰς τὸν ἄνεμον, ὅς τις δύναται νὰ μεταφέρῃ ἐνθεὶν
 καὶ κεῖσε τὰ νέφη.— Βλέπω, εἶπεν ὁ Νεβρώδ, ὅτι δὲν
 θέλομεν ἔχει καλὸν τέλος μὲ τὸν φλύαρον τοῦτον. Προ-
 σκύνησον τὸν ἄνεμον, καὶ θέλομεν σοὶ συγχωρήσειν
 ὅλας τὰς ἀνοήτους σου προτάσεις.— Μὴ παροργίζεσαι,
 βασιλεῦ, εἶπεν ὁ Ἀβραὰμ, δὲν δύναμαι νὰ προσκυνήσω

οὔτε τὸ πῦρ, οὔτε τὸ ὕδωρ, οὔτε τὰ νέφη, οὔτε τὸν ἄνεμον, οὔτε κἀνὲν ἀπὸ τὰ ὅσα σὺ ὀνομάζεις Θεοὺς. Ἡ δύναμις τὴν ὁποίαν αὐτὰ ἔχουσι, πηγάζει ἐξ ἑνὸς ὄντος, οὐ μόνον Παντοδυνάμου, ἀλλὰ καὶ πανοικτίρμονος, καὶ παναγάθου Δημιουργοῦ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς. Καὶ αὐτὸν μόνον θέλω προσκυνῆσαι· καὶ αὐτὸν μόνον θέλω λατρεύειν.— Ἐπειδὴ λοιπὸν δὲν θέλεις νὰ προσκυνήσης τὸ πῦρ, εἶπε μετὰ θυμοῦ ὁ τύραννος, ἀμέσως θέλεις αἰσθανθῆν τὴν μεγάλην αὐτοῦ δύναμιν.“ Εὐθὺς δὲ διέταξε νὰ ριφθῆ ὁ Ἀβραάμ εἰς καιομένην κάμινον, ἀλλ’ ὁ Θεὸς ἐρρύσατο αὐτὸν ἐκ τῶν φλογῶν τοῦ πυρὸς, καὶ τὸν ἀπεκατέστησε πηγὴν εὐλογίας εἰς πολλὰ ἔθνη.

ΤΟ ΦΟΥΝΤΩΜΕΝΟΝ ΚΗΡΙΟΝ.

—0—

Τὸν καιρὸν τοῦ Μαθουσάλα ἢ καὶ πρότερον ἀκόμα,
 Τόσον τόσον δὲν θυμοῦμαι, ὅτε ὅλα εἶχαν στόμα,
 Καὶ αἱ πέτραι καὶ τὰ σπίτια, τὰ παλάτια καὶ τὰ ξύλα,
 Τὰ βουνά, τὰ περιβόλια καὶ τὰ δένδρα μὲ τὰ φύλλα,
 Τότε ὅτε συνωμίλουν καὶ οἱ γάτοι καὶ οἱ σκύλοι,
 Καὶ ἐν γένει κάθε ζῶον. . . Τότε, λέγω, καλοὶ φίλοι,
 Ἐν κηρὶ ἔς τὸν κηροστάτην, ἐνῶ ἦτον ἀναμμένον
 Ἀπὸ τὸ πολὺ φυτύλι, ἐπειδ’ ἦτο φουντωμένον,
 Κ’ ἀπ’ αὐτὸ τῆς Οἰκουμένης ἀπαξάπας ὁ Ὀρίζων
 Τὸ φῶς ὅλον ὅτι παίρνει τὸ τρισάθλιον νομίζον,

Ἐφουντώθη

Ἐφουσκώθη

Κ’ ἤρχισε μ’ ἀλαζονείαν τέτοια λόγια νὰ κομπάζη,
 Ποῖος ἄλλος ὡς ἐμένα, τόσας χάριτας, φωνάζει,
 Ποῖος ἔχει; Ποιὸς φωτίζει; Καὶ ποιὸς λάμπ’ εἰς τὰς
 οἰκίας,

Εἰ μὴ μόνον σπινθὴρ ἓνας τῆς ὠραίας μου φωτίας;
 Ποῖος ἄλλος ὡς ἐμένα εἰς τὸν κόσμον προτιμᾶται,

Κ' εἰς λαμπράς διασκεδάσεις καὶ εἰς τοὺς χοροὺς τιμᾶται;
 Δὲ πῶς φέγγει τὸ κορμίμου! Ποία χάρις!! Τίλαμπρότης!!
 Ἄλλ' ἐνῶ οὕτως ὠμίλει τὸ ζαβὸν... τί ματαιότης!
 Τὴν οὐράντου, τὸ κεφάλι, ἐχαμήλωσε κομματί,
 Κ' ἀλαζονικῶς ἐμβλέψας καὶ αὐτὸν τὸν κηροστάτη
 Ἀΐλιέμου κηροστάτη! Κομματάκι δὲν μιμεῖσαι,
 Πῶς νὰ λάμψῃς ὡς ἐμένα καὶ ἐσὺ νὰ μὴ κινῆσαι;
 Αἶ! Καῦμένε!
 Μουντωμένε!!...

Οἱ στιλπνοὶ ἀδάμαντές σου τί σέ ὠφελοῦν οἱ τόσοι;
 Καὶ τί δύνατ' ὁ χρυσός σου ὁ πολὺς αὐτὸς νὰ δώσῃ;
 Ἔτσι στέκεις... Ἔτσι σ' ἤϊρα... Ἔτσι πάγω νὰ σ' ἀφήσω...
 — Ἄ! φοβοῦ ξεμυαλισμένον μὴ τὸν πόδα μου κινήσω,
 Εἶπ' εὐθύς ὁ κηροστάτης μὲ φωνὴν πολλὰ πραεῖαν,
 Μὲ γαληνιαῖον πνεῦμα, καὶ μὲ ἔκφρασιν μετρίαν,
 Καὶ χαθῆς ἐξ ὀλοκλήρου καὶ Ἐσὺ καὶ ἡ φωτιά σου,
 Κι δὲν μείνης οὐδὲ ἴχνος, οὐδὲ ἴχνος τῆς σκιᾶς σου.

Ναί, ὦ φίλεμον, σέ λέγω κομματάκι συλλογίσου
 Κ' αὕτη ἡ λάμψις σ' ἐνθυμήσου,
 Μετ' ὀλίγον θέλει τείνειν ὅλον νὰ σ' ἐξουθενώσῃ,
 Κ' εἰς τὰς φλόγας σου μὲ στάκτην μεμιγμένης νὰ σέ χώσῃ,
 Ἄλλὰ ὁ ἐμὸς ἀδάμας εἰς αἰῶνας θέλει μένει,
 Κι ἂν ποτὲ καὶ τὴν μορφήνμου νὰ ἀλλάξῃ τις θελήσῃ,
 Τότε στέμμα βασιλέως τὸ κορμίμου θέλει γένει
 Ἡ καλλιπαρείου νέας τὸν λαιμὸν θέλει στολίσει.
 Σὺ δὲ τέφρα πλέον εἶσαι,
 Κ' εἰς τοὺς πόδας μ' ἐρριμένον μετ' ὀλίγον θὲ νὰ κεῖσαι.

Ἡ ΕΥΜΟΡΦΙΑ. Ὁ Διογένης εἶπεν ὅτι εἶναι
 συστατικωτέρα ἐπιστολίου.— Ὁ Ἀριστοτέλης, δῶρον.
 — Ὁ Σωκράτης, ὀλιγοχρόνιος τυραννίς.— Ὁ Πλάτων,
 προτέρημα φύσεως.— Ὁ Θεόφραστος, σιωπῶσα ἀπά-
 τη.— Ὁ Θεόκριτος, ἐλαφαντίνη ζημία.— Ὁ Καρνεά-
 δης, ἀδορυφόρητος βασιλεία.—